

Sange fra Sandholm

Af Søren Kassebeer, Mandag den 10. maj 2010, 22:30

Opera. »Waiting In Nowhere« er stort musikteater i lille format.

Opera er noget, man synger. Opera kan, af samme grund, skildre menneskelige følelser, som ingen anden genre kan det. Omvendt kan den lettere end både filmen, litteraturen og det talte teater ende som hul patos med alt for store armbevægelser.

Så meget desto større grund er der til at hylde komponisten Edina Hadiselimovi og forfatteren Ruben Palma for kammeroperaen »Waiting In Nowhere«, der i søndags havde urpremiere på Skuespilhusets lille scene, og som handler om noget så politisk følsomt og følelsesladet som Sandholmlejren. En opera med syngende asylansøgere og asylcenteransatte! Det kunne let være blevet for meget. »Waiting In Nowhere« er ikke for meget. Dette er i sig selv en bedrift.

Handlingen er enkel: En tidligere beboer anklages fejlagtigt for at have voldtaget sin elskede, og så må to af lejrens ansatte beslutte, om de vil følge reglerne eller samvittigheden. Ruben Palma fortæller uden plaktagtige paroler, og Edina Hadiselimovi skaber sprød kompleksitet og subtilt samspil mellem fire instrumenter og seks sangere. Patos er denne opera fremmed. Den er i den forstand en velkommen kontrast til den ligeledes nyskrevne og fælt forskruede plasticoperations-operette »Skin Deep«, der havde premiere på Operaens store scene forleden. Den minder os om, at der stadig laves kompromisløs musikdramatisk modernisme, der ikke larmer og lefler.

Æren tilfalder først og fremmest værkets herboende ophavsmænd - begge tidligere flygtninge - men når det er blevet til 50 fortættede minutter, skyldes det også de glimrende sangere og musikere, Christoffer Berdals præcise iscenesættelse, Jesper Nordins sikre musikalske ledelse, Stine Martinsens enkle, men tilstrækkelige scenografi og Mikael Sylvests kontrastskabende lysdesign. De er alle med til at gøre »Waiting In Nowhere« til stort musikteater i lille format. Det kunne være så skidt, og så er det faktisk godt.